

ΕΤΟΣ 62ον

6 Ἀπριλίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 14 (3175)

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΩΣ ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Μᾶς προετοιμάζει ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νά ζήσουμε τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Χριστοῦ καί αἰσίως νά ὑποδεχθοῦμε τή λαμπροφόρο του Ἀνάσταση μέσα στίς καρδιές μας, ὥστε νά ἀναστηθοῦμε «ψυχὴ τε καί σώματι». Ὁ Χριστός μιλάει πολὺ καθαρά στοὺς μαθητές του γιὰ ὅλα ὅσα πρόκειται νά συμβοῦν στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ ὅλα ὅσα πρόκειται νά ὑποστῆ ἀπὸ τό ιουδαιοφαρισαϊκὸ κατεστημένο, βασανισμούς, ἐμπαιγμούς, χλευασμούς, μαστιγώσεις, θάνατο, ἀλλὰ μιλάει ἐπίσης πολὺ καθαρά καί γιὰ τὴν Ἀνάστασή του.

Ἦς μεταφερθοῦμε νοερά κι ἐμεῖς στὰ Ἱεροσόλυμα, μὲ τρόπο εὐάρεστο στὸν Θεό, καί ἄς συνοδέψουμε τὸν Χριστό. Ἦλλωστε δέν εἶναι ὁ τόπος πού μᾶς πηγαινεὶ στὸν Θεό, ἀλλὰ ὁ τρόπος. Ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐὰ ἔχασαν τὸν Παράδεισο ὄντας μέσα σ' αὐτόν, ἐνῶ οἱ τρεῖς Παῖδες ζοῦσαν τὸν Παράδεισο μέσα στὴν κάμινο τοῦ πυρός.

Ἡ πνευματικὴ κατάσταση τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ὡστόσο, ἡ πνευματικὴ κατάσταση τῶν δύο γιῶν τοῦ Ζεβεδαίου, τοῦ Ἰακώβου καί τοῦ Ἰωάννη, δέν τοὺς βοηθᾶει νά καταλάβουν αὐτὰ πού τοὺς λῆει ὁ Χριστός. Αὐτοὶ προφανῶς ἐβίησαν τὸν Κύριο σάν κοσμικὸ ἄρχοντα πού θὰ ἀναδείκνυε τὸ Ἰσραήλ, γι' αὐτὸ καί ἀναζήτησαν τιμές καί πρωτοκαθεδρίες. Δέν ἐννόησαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἐφόσον δέν εἶχαν λάβει ἀκόμη τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐκεῖνος ἀντίθετα τοὺς μίλησε γιὰ θλίψεις, μαρτύρια καί βάπτισμα στὸ αἷμα του.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καί μ' ἐμᾶς πολλὲς φορές, πού ὅταν μελετᾶμε, ὅταν προσευχόμαστε, ἀκόμη κι ὅταν βρισκόμαστε στὴ θεία Λειτουργία, ὅπου κατεξοχὴν παρῶν εἶναι ὁ Χριστός διὰ τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός Του, εἴμαστε γεμάτοι ἄπρεπους καί ταραχώδεις λογισμούς, λόγῳ τῆς κακῆς πνευματικῆς μας κατάστασης.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ι' 32-45)

Γνωρίζετε τί αιτείσθε;

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν· Ὅτι ἰδοῦ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν, καὶ ἐμπαΐξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν, καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμεν, ποιήσῃς ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δός ἡμῖν, ἵνα εἶξ ἐκ δεξιῶν σου, καὶ εἶξ ἐξ ἐξωνύμων σου, καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ οἶδατε τί αιτείσθε. Δύνασθε πλεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, πίεσθε· καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσα ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ ἐξωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· Οἶδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐὰν θέλη γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἐὰν θέλη ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

Φιλαρχία, φιληδονία, φιλαργυρία εἶναι τὰ τρία κεφαλαιώδη πάθη πού διαφεντεύουν στοὺς πειμῶνες τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, κατὰ τὴ διδασκαλία τῶν Πατέρων μας κι αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ στὶς τρεῖς προτάσεις-πειρασμούς, πού δέχθηκε ὁ Χριστὸς στὴν ἔρημο ἀπὸ τὸν διάβολο (Ματθ. 4, 1-11). Αὐτὰ τὰ τρία κεφαλαιώδη πάθη διακλαδίζονται σὲ πολλὰ ἄλλα, μέ διαφορετικὸ συνδυασμό, «κλινικὴ εἰκόνα», θά πλέγαμε σὲ κάθε ἄνθρωπο.

Κλασικὸ παράδειγμα φιλαρχίας εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῶν δύο μαθητῶν πού ἐδῶ σοχλιάζουμε. Κλασικὸ παράδειγμα φιλαργυρίας εἶναι ὁ Ἰούδας, ἐνῶ κλασικὸ παράδειγμα φιληδονίας, ὁ Ἡρώδης. Αὐτὰ τὰ παραδείγματα μέ τίς ἀτέλειωτες ποικιλίες καί τοὺς συνδυασμούς τους χαρακτηρίζουν ὅλους ἐμᾶς, ὡς ὁμαδικὸί «ἐνοχικοὶ ἀρχέτυποι», ὅπως πλέμε στὴ γλώσσα τῆς ποιμαντικῆς ψυχοποιίας.

Μαρτύριο καὶ μαρτυρία

Ὁ Χριστὸς μιλῶντας στοὺς δύο μαθητὲς γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ αἵματος, ἐξεϊκόνησε τὴν πορεία κάθε χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος ἂν θέλει νὰ ζήσει, ὅπως Ἐκεῖνος, ὀφείλει νὰ τὸν ὁμολογεῖ σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς του, εἴτε ἀκολουθήσει τὸν δρό-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἐπῆρε ὁ Ἰησοῦς κατὰ μέρος τοὺς δώδεκα μαθητὲς του καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ τὰ μέλλοντα νὰ τοῦ συμβοῦν, ὅτι, «Ἴδού, ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον καὶ θὰ τὸν παραδώσουν εἰς τοὺς ἔθνικούς. Θὰ τὸν ἐμπαΐξουν καὶ θὰ τὸν μαστιγώσουν, θὰ τὸν φτύσουν καὶ θὰ τὸν θανατώσουν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστῆῃ». Καὶ τὸν πλησιάζουν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τοῦ λέγουν, «Διδάσκαλε, θέλομεν ἐκεῖνο, πού θὰ σοῦ ζητήσωμεν, νὰ μᾶς τό κάνῃς». Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω;». Ἐκείνοι τοῦ εἶπαν, «Δός μας νὰ καθήσωμεν ὁ ἕνας εἰς τὰ δεξιά σου καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὰ ἀριστερά σου ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δόξης σου». Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Δέν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νὰ πιῆτε τὸ ποτῆρι, πού ἐγὼ πίνω καὶ νὰ βαπτισθῆτε τὸ βάπτισμα πού ἐγὼ βαπτίζομαι;». Ἐκείνοι εἶπαν, «Μποροῦμε». Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Τὸ ποτῆρι πού ἐγὼ θὰ πιῶ, θὰ τὸ πιῆτε καὶ θὰ βαπτισθῆτε τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ βαπτίζομαι. Τὸ νὰ σᾶς βάλω ὅμως νὰ καθήσετε εἰς τὰ δεξιά μου ἢ εἰς τὰ ἀριστερά, δέν εἶναι δικαίωμά μου νὰ τὸ δώσω ἀλλ' εἶναι δι' ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῆ». Καὶ ὅταν οἱ δέκα τὸ ἄκουσαν, ἄρχισαν νὰ ἀγανακτοῦν ἐναντίον τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς ἐκάλεσε καὶ τοὺς λέγει, «Ξέρετε ὅτι ἐκείνοι πού θεωροῦνται ἄρχοντες τῶν ἔθνῶν, τὰ καταδυναστεύουν, καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες τους τὰ καταπιέζουν. Μεταξύ σας ὅμως δέν θὰ συμβαίῃ τὸ ἴδιο. Ἀλλ' ἐκεῖνος πού θέλει νὰ γίνῃ μέγας μεταξύ σας, θὰ εἶναι ὑπηρετῆς σας, καὶ ἐκεῖνος πού θέλει νὰ εἶναι μεταξύ σας πρῶτος, θὰ εἶναι δοῦλος ὄλων. Διότι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δέν ἤλθε νὰ ὑπηρετηθῇ ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του λύτρον διὰ πολλοὺς».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αθιμβιζάντου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

μο τῆς εὐλόγημένης συζυγίας, εἶτε αὐτόν τῆς εὐλόγημένης μοναστικῆς ἀγαμίας.

Πέρασε ὁ καιρὸς τῶν θεαματικῶν μαρτυριῶν, τουλάχιστον σέ μαζικὴ κλίμακα, ὅπως γίνονταν στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν, ὅπου καὶ ἡ ιδιότητα καὶ μόνο τοῦ χριστιανοῦ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ διώκεται κανεὶς ἀπανταχοῦ τῆς αὐτοκρατορίας. Χωρὶς νὰ ἀμνηστεύουμε πολλὰ σημερινὰ περιστατικά ἀγρίων διωγμῶν, ὁ σημερινὸς ἀγώνας τῶν χριστιανῶν ἰσοδυναμεῖ κυρίως μέ αὐτὸ πού ὀνομάζομε ἀναίμακτο μαρτύριο συνειδήσεως. Ὁ χριστιανὸς σηκώνει τὸν χρηστό ζυγὸ τοῦ Χριστοῦ, παλεύει μέ τὰ ὄπλα, πού ἡ Ἐκκλησία θέτει στή διάθεσή του ἐναντία στοῦ τριπλοῦ κακοῦ, τὸν κόσμου, τὴ σάρκα καὶ τὸν διάβολο, ἀντιμετωπίζοντας πολλὰς φορές τὰ πικρά σχόλια καὶ τὴν εἰρωνία, ἀκόμη καὶ τὴν ἐχθρική συμπεριφορὰ τοῦ κόσμου πού ὀλόκληρος «ἐν τῷ πονηρῷ κείται» (Α΄ Ἰω. 5, 19). Κάποτε ὁ πόλεμος γίνεται ἀδυσώπητος. Ἐπιστρατεύονται κυβερνήσεις, νομοθεσίες, μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, παγκόσμιοι μηχανισμοί, μέ σκοπὸ νὰ πηγήῃ ἡ Ἐκ-

6 Ἀπριλίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἐ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΣΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ)
Εὐτυχίου πατριάρχου Κων/πόλεως († 582). Τῶν ἐν Περσίδι 120 μαρτύρων († 344-47).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 11 - 14 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ι΄ 32 - 45.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Ἀπριλίου, τῶν Βαῖων.
Ἀπόστολος: Φιλίπ. δ΄ 4 - 9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιβ΄ 1 - 18.

κλήσια καί οἱ χριστιανοί. Ἐάν καί κάποτε κάποιοι, εὐτυχῶς πολλοί, κατα-
νοῦν ριψάσπιδες, στήν πλειοψηφία τους οἱ χριστιανοί ἀγωνίζονται ἀποφασι-
στικά καί νικοῦν, διότι στό πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας στέκει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἡ
δόξα καί τό καύχημά τους. Καί τό ἀψευδές στόμα τοῦ Χριστοῦ δηλώνει ὀριστι-
κά καί ἀμετάκλητα, ὅτι «πύλα ἡδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18).
Φαίνεται κάποιες φορές τό νοτό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας νά κλυδωνίζεται, δίνει
τήν ἐντύπωση ὅτι θά καταποντισεῖ, ἀλλήλα πάντοτε διασώζεται.

Θεμελιωμένη πάνω στά αἶματα τῶν μαρτύρων τῆς καί πάνω στήν πέτρα τῆς
σώζουσας ὁμολογίας, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ζυμώνει,
προσλαμβάνει, ἀλλοιώνει τόν κόσμο, ναοποιεῖ τόν ἄνθρωπο «ἀφθαρτίζοντάς
τον θεοπρεπέστατα», ὅπως ψάλλοιμε.

Ταπείνωση

Αισθάνεται τότε ὁ ἄνθρωπος τή θεία του καταγωγή, ἕνας μέγας κοσμος, ἐνῶ
ταυτόχρονα βιώνει τήν «οὐδενία» του, τό μηδενικό του, τό μικρόκοσμο του καί
ἐπιθυμεῖ ζεόντως ὅλους ὡς καλυτέρους του νά διακονεῖ: πάντων διάκονος,
«πάντων δοῦλος» (Μάρκ. 10, 44), κατά τό πρότυπο τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος
ἤλθε γιά νά διακονήσῃ, ὄχι νά διακονηθεῖ, δίνοντας πύτρο τήν ἴδια του τή ζωή.

Ἀρχιμ. Ε. Τ.

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ, ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Προμηθευτεῖτε τήν πολυτελή ἔκδοση, σέ δύο σχήματα, γιά τίς ἄγιες ἡμέρες.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προνεγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίφωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr